JENS MAIGÅRDS FORELÆGGELSE AF DEN POLITISKE UDTALELSE.

1.

Man har i de seneste år talt meget om en stigende kløft imellem politikere og vælgere. Kløften er sædvanligvis lagt politikerne til last. Det var deres fejl, at de ikke havde evne og vilje til at komme i kontakt med den befolkning, som har valgt dem, og hvis interesser de skal varetage. Efter de svenske grubearbejderes strejke kan man vel tale om et Kiruna-kompleks i vores afmund.

Dette kompleks mærker man, (omend selvsagt i langt mindre målestok,) når man diskutere samfunds-økonomi. Mange har det med valuta-balance og rescourceforbrug, som 1700-tallets tvangsindlagt kirkegængere havde det med gudstjenesten: De keder sig bravt og åbenlyst. De unge vender sig direkte mod de problemstillinger, som den økonomiske diskussion er udtryk for, og efterlyser nye horisonter for samfundets udvikling.

2.

Jeg vil imidlertid hævde, at det er de økonomisk interesserede, der har ret, og at passiviteten og ligegyldigheden kun er udtryk for, at samfundets økonomi trods alt fungere, at det går.

Passiviteten, ligegyldigheden og modviljen mod politikernes milliardgymnastik ville slå over i indignerede anklager for manglende evne og duelighed hos de politikere, man ikke tidligere havde gidet høre på, hvis økonomiens tippede over, hvis beskæftigelsen led alvorlig skade, og hvis samfundets sociale vilje og dets evne til at give sit afgørende og store bidrag til udformningen af fremtiden, hvis den blev svækket alvorligt.

Jeg mener, at vi nærmer os en sådan kritisk situation. Arbejdsløsheden bliver større i år end den var sidste år. Hvis der hertil kommer uro på det internationale valutamarked,

(Jeg vil godt se den, der vil udelukke det) vil vi med den store udenlandsgæld og den lille valuta-reserve komme ud i overordentlige store vanskeligheder. Disse vanskeligheder vil slå hård. De vil slå nedad. De vil ramme beskæftigelsen.

Vi står derfor over for to problemer:

For det første et langsigtet, som består i, at rescourcerne skal omfordeles gennem

samfundsstyring,
For det andet et kortsigtet, som skal tage højde for de helt akutte vanskeligheder.
4.
Kort fortalt er det langsigtede problem skabt op igennem 60'erne. Det har år efter år antaget større og større omfang.

Det består i, at det etalberede samfunds mekanismer har spillet fallit over den opgave, der består i at fordele vore knappe rescourcer, landets samlede kapital og arbejdskraft.

Industrien har fået for få midler til sin rådighed. Det vil sige, at vi er ved at underbinde det erhverv, som vi i den lange ende skal leve af. Til gengæld har rescourseforbruget været for stort i boligsektoren og i den offentlige sektor.

Over for dette problem har vi en dobbelt opgave. Vi kommer ikke uden om at spare, at mindske stigningstaken
i den offentlige sektor og i, boligsektorens forbrug af ressourcer.
Men vores politik er ikke en sparepolitik. Det er ikke gammeldags nedskæring, vi står for.
For samtidig skal rescourcerne omfordeles. De skal styres over til industrien.
Samfundet skal påtage sig et direkte ansvar for denne styring.
Under denne omfordelings-proces må to hensyn tilgodeses.
For det første er der et socialt hensyn. Der flytter vi os ikke. Der kan sikkert godt spares penge på socialministerens kæmpebudget. Det er et stort og indviklet budget, som utvivlsomt ved en kritisk gennemgang har overflødige poster, eller utidssvarende, men pengekrævende, administration.
Men det sociale hensyn til de små i dette samfund, det skal der ikke røres ved.
Socialistisk Folkeparti er rede til at slås for, at den egentlige kerne i dette lands sociale standart forbliver uantastet;.
6.
Det andet hensyn, som skal tilgodeses under en omfordeling af rescourcerne, drejer sig om den fulde beskæftigelse.
Jeg har set, at Thorkild Kristensen og Ander Ølgård. har forudset større arbejdsløshed. Og jeg har med dyb bekymring konstateret vigende tendenser i beskæftigelsen.
Over for disse tendenser er det vigtigt at slå fast, at dette parti aldrig vil bruge

arbejdsløshed, eller tendenser til arbejdsløshed, som virkemidler i den økonomiske politik.

7.

Så meget om de fundamentale problemer og nogle langsigtede hovedlinjer.

Om det kortsigtede, og dermed forslaget til udtalelse, kun dette:

De langsigtede vanskeligheder spidser til, hvor det etablerede økonomiske system er svagest.

I den offentlige sektor, der så langt fra er underkastet rationel styring, og på et gammeldags og uhensigtsmæssigt realkreditområde, hvad de seneste begivenheder på Børsen bærer præg af.

Det er faresignaler nok.

Regeringen har imidlertid valgt at se passivt til. Den skal vide, at jo længere den venter, des vanskeligere bliver det at løse opgaverne. Og des vanskeligere bliver det at hjælpe den med at løse opgaverne

8.

Vi peger i vores forslag til udtalelse på indgreb på kapitalmarkedet. Vi kræver samtidig en demokratisering af det.

Det er de to bærende led.

Vi afviser hermed to muligheder. Generelle skatteforhøjelser for den brede befolkning får ikke vores støtte. Vi går ikke

med til en forhøjelse af momsen.

Samtidig afviser vi de forslag om panik-nedskæringer på dette års finanslov, som er blevet lanceret af borgerlige politikere, og som når op i nærheden af milliarden. Det er hverken fornuftigt eller retfærdigt.

9.

Til sidst en bemærkning til de kammerater, der spørger, om det, jeg har har ridset op, er vores opgave. Var det ikke et nyt samfund vi ville, "hvor solen altid stråler smukt"?

Hvad skal vi så med valutabalance og rescourcefordeling ?

Hertil vil jeg for det første sige, at Kampen for den fulde beskæftigelse og hensynet til de økonomisk svagest i vores samfund altid har været bærende led i min socialistiske opfattelse,

Og for det andet: Er det strengt taget ikke sådan, at et

samfund, der fungerer godt, ikke lader sig ændre? Det er
først, når det presses, som vores samfund bliver det for øjeblikket, at tanker om planlægning og demokratisering får en chance.

Jeg tror, det er sådan.

10.

Det er først når det er svært, at der er brug for os. Det skal vi ikke se bort fra. Det betyder ikke, at vi skal opgive socialismen.

Det betyder, at vi skal slide os til den.